

15η ΙΟΥΛΙΟΥ 2010

Μου 'πες να γράψω για την μέρα αυτή, αυτήν της καταδίκης.
Τι να καταδικάσω;
Τον εαυτό μου θυσιάζω ολόγυμνο μπροστά της, να με δεχτεί με τις
αμαρτίες μου.
Γιατί εγώ δεν έζησα να δω, μα ξέχασα ποιο χρώμα με μεγάλωσε, ποιος
ήλιος μου χάιδεψε γλυκά, το παιδικό μου αθώο πρόσωπο.
Γιατί εγώ δεν έζησα να δω, το μόνο που βλέπω τώρα είναι πανό,
πλακάτ, σε αντίθετους δρόμους, σε αντίθετες πορείες.
Κι εσύ μου 'πες να γράψω για την μέρα αυτή, αυτήν της καταδίκης.
Που σήμερα φοριέται σε φανέλες πνιγμένες με κασκόλ, για να
ταΐσουνε τους λύκους μάτια μου!
Κι εσύ μου λες να γράψω...
Όταν μπορέσει τούτη η μέρα να με δεχτεί, χωρίς εγώ να την προδίδω
καθημερινά, τότε θα γράψω.
Θα γράψω για την μέρα αυτή, αυτήν της καταδίκης.

Μάριος Νικολαΐδης

15.7.2010